

CV VÂNT ZIDITOR

Foaia parohiei "Sfinții Trei Ierarhi"
Str. Ștefan cel Mare nr. 21A Bacău

Apare cu binecuvântarea

Î.P.S. Dr. Ioachim arhiepiscop al Romanului și Bacăului
August 2015
Nr. 2

Schimbarea la față a Domnului

Pe data de 6 August este prăznuită "Schimbarea la față a Domnului". Această sărbătoare amintește de evenimentul în care Iisus se schimbă la față.

Iisus însoțit de apostolii Petru, Iacov și Ioan a urcat pe muntele Tabor ca să se roage. Aici Iisus s-a schimbat la față înaintea lor și îmbrăcămintea Lui s-a făcut albă strălucitoare.

Li s-au arătat Ilie împreună cu Moise și s-a făcut un nor care îi umbrea, iar din nor s-a auzit un glas care spunea "Acesta este Fiul Meu cel iubit, pe Acesta să-L ascultați". Și când a trecut glasul, S-a aflat Iisus singur.

După ce au coborât de pe munte

Iisus le-a poruncit ca nimănui să nu spună cele ce văzuseră, decât numai când Fiul Omului va învia din morți.

Semnificație

Această zi are ca semnificație

momentul în care apostolii Mântuitorului s-au convins că Iisus nu este doar proroc al lui Dumnezeu, ci fiul lui Dumnezeu.

Obicei

Se crede că în această zi nu este bine să te cerți cu nimeni și nici să fii certat de cineva, că așa vei fi tot anul până la următoarea

"Schimbare la față".

Bibliografie: Evangheliile Luca 9: 28-36, Matei 17: 1-9, Marcu 9: 2-9.

Daniel M.

Parohia Sfinții Trei Ierarhi - str. Ștefan cel Mare nr. 21A Bacău

Preot paroh: Aurel Cîrlan tel: 0751 590 232

Preoți slujitori: Vasile Sârcu tel: 0744 602 771; Ovidiu Sârcu tel: 0744 392 271

Adormirea Maicii Domnului

În data de 15 August a fiecărui an, Biserica Ortodoxă prăznuiește Adormirea Maicii Domnului, sărbătoare numită Sfânta Maria Mare sau Sântamăria Mare.

Adormirea Maicii Domnului este cea mai veche sărbătoare închinată Sfintei Fecioare Maria, dar mărturii despre existența ei există doar începând din secolul al V-lea când cultul Maicii Domnului începe să se dezvolte foarte mult, după Sinodul IV Ecumenic, care a hotărât că Maica Domnului este Născătoare de Dumnezeu.

Sărbătoarea este precedată de două săptămâni de post aspru, despre care în credința populară se spune că este rupt din Postul Mare (Grecii numesc Praznicul Adormirii Maicii Domnului "Paștile verii").

Despre Adormirea Maicii Domnului nu sunt menționi în Evanghelii, dar potrivit tradiției bisericii, Sfânta Fecioară Maria a fost înștiințată printr-un înger de trecerea ei la cele veșnice, iar apostolii aflați în acel moment în diferite zone ale lumii au fost aduși pe nori pentru a fi prezenți la eveniment. Apostolul Toma a ajuns la trei zile după înmormântare și a cerut să i se deschidă mormântul pentru a săruta mâinile Maicii Domnului, dar a găsit mormântul gol. În timp, părinții bisericii au afirmat în cuvântările lor

credița că, după adormirea sa, Fecioara Maria a fost înviată de Iisus Hristos și luată cu trupul în împărăția cerurilor.

Obiceiuri

De Sântamăria Mare se adună ultimele plante de leac. și se culeg flori care se pun la icoana Fecioarei Maria, considerându-se că apoi sunt bune de leac.

În unele părți din Moldova, ziua de

15 August este considerată a "morților", fiind pomeniți toți cei care au numele derivat din cel al Sfintei Maria, iar la 8 Septembrie (când se sărbătorește

Nașterea Maicii Domnului) sunt sărbătoriți cei care poartă acest nume. În ziua praznicului femeile merg la biserică și duc cele mai frumoase flori din grădină, struguri, prune și faguri de miere pe care le dau în amintirea răposaților.

Obiceiurile diferă de la o regiune la alta a țării.

În ziua de Sântamăria Mare la mai multe mănăstiri au loc pelerinaje și procesiuni cu icoane făcătoare de minuni ale Maicii Domnului.

(continuare în pag. 3)

(continuare din pag. 2)

În icoana Adormirii Maicii Domnului se înfățișează aducerea apostolilor pe nori. Pruncul din brațele lui Iisus simbolizează puritatea sufletului Sfintei Fecioare.

Sfânta Maria este ocrotitoarea marinarilor și de aceea în 15 August este celebrată și Ziua Marinei. La malul mării și în orașele dunărene sunt organizate manifestări religioase, artistice, culturale și jocuri marinărești.

Sursa: www.mediafax.ro

Daniel M.

Diferența dintre căsătorie și concubinaj

În societatea de astăzi, în care valorile au devenit non-valori, în care bunul simț și smerenia sunt considerate o dovadă de slăbiciune, în care fecioria este considerată un motiv de mare rușine, căsătoria, în sensul creștin al cuvântului, este puternic amenințată, iar exigențele unei adevărate vieți creștine nu mai sunt acceptate de oameni. Căsătoria este o sfântă taină și nimeni nu are dreptul să îi știrbească din acest statut.

Nu s-ar putea spune că iubește cu desăvârșire cel care trăiește în concubinaj. Dacă îți iubești prietena/prietenul cu adevărat, atunci nu este nevoie de o perioadă de

probă pentru a vedea dacă merge relația. Însăși ideea "hai să locuim împreună să vedem dacă suntem compatibili, dacă ne înțelegem bine", pune sub semnul îndoielii sentimentele dintre cei doi. În iubire nu este frică, ci iubirea desăvârșită alungă frica, pentru că frica are cu sine pedeapsa, iar cel ce se teme nu este desăvârșit în iubire (I Ioan 4:18).

Recurgerea la viața în concubinaj relevă lipsa unei bune educații creștine și a unui sistem de valori morale. Urmând îndemnul Sfântului Apostol Pavel, părinții au marea misiune de a-și crește copiii în frică de Dumnezeu și de a-i deprinde să trăiască viața aceasta în scopul dobândirii celei veșnice: "creșteți-i întru învățătura și certarea Domnului" (Efeseni 6:4).

Nu trebuie să judecăm pe cei care trăiesc în concubinaj deoarece scris este: "Nu judecați ca să nu fiți judecați. Căci cu judecata cu care judecați, veți fi judecați, și cu măsura cu care măsurați, vi se va măsura" (Matei 7:1-2). Mai mult decât atât, se cuvine să nu judecăm pentru ca nu cumva, mai târziu să cădem noi înșine în acest păcat. Trebuie avută multă răbdare și multă prudență în discuțiile cu astfel de persoane pentru că dacă vom ști să-i câștigăm pentru Hristos vom avea mare rasplată, dar dacă îi vom judeca atunci vom avea partea noastră de vină pentru că s-au depărtat și mai mult de Hristos. Însuși Sfântul Apostol Iacov evidențiază răsplata de care se bucură cel care a reușit să întoarcă pe un păcătos:

(continuare în pag. 4)

(continuare din pag. 3)

“Frații mei, dacă vreunul va rătăci de la adevăr și-l va întoarce cineva, să știe că cel ce a întors pe păcătos de la rătăcirea căii lui își va mântui sufletul din moarte și va acoperi mulțime de păcate” (Iacov 5:19-20).

Căsătoria este o taină, iar căsătoria de probă distruge tradiția. Nu întâmplător, înainte de începerea slujbei de cununie, se cântă Psalmul 127, iar primul stih este: Fericiți toți cei ce se tem de Domnul, care umblă în căile Lui (Ps. 127). Din acest stih desprindem învățătura că cei care trăiesc în concubinaj nu umblă în căile Domnului, deoarece iubirea lor nu este pecetluită de Biserică.

Concubinajul este semnul depărtării omului de Dumnezeu și duce treptat la profanarea templului sufletului: Importanța păstrării acestui mare dar, sufletul, este relevată de însuși Mântuitorul Hristos:

“trupul vostru este templu al Duhului Sfânt care este în voi, pe care- L aveți de la Dumnezeu” (I Corinteni 6:19);

“ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întregă, iar sufletul său îl va pierde?” (Matei 16:26).

Sfântul Ioan Gura de Aur spune că atunci când doi tineri se căsătoresc feciori, soția devine mult mai înțeleaptă și soțul ei la fel. Mai mult decât atât, Domnul va fi mai îngăduitor cu ei și le va dăru

binecuvântări nenumărate, deoarece s-au unit așa cum El a poruncit. Căsătoria ne este dată de la Dumnezeu pentru ca punând într-o soție afecțiunea inimii și odihna simțurilor, noi să nu ne dedăm la necinste și la dezordinile iubirii libere.

Sfântul Apostol Pavel explică foarte limpede în Întâia sa Epistolă către corinteni, cele două căi de petrecere a vieții, acceptate de Biserică și posibilitatea omului de a alege: “Eu voiesc ca toți oamenii să fie cum sunt eu însumi. Dar fiecare are de la Dumnezeu darul lui: unul așa, altul într-alt fel. Celor ce sunt necăsătoriți și văduvelor le spun: Bine este pentru ei să rămână ca și mine. Dacă însă nu pot să se înfrâneze, să se căsătorească. Fiindcă mai bine este să se căsătorească, decât să ardă” (I Corinteni 7:7-9). O analiză atentă a textului permite desprinderea ideii că doar viața de familie sau monahismul constituie căi spre dobândirea mântuirii, iar cea de a treia cale, concubinajul, este în afara Bisericii. Sfântul Apostol continuă apoi prin a prezenta foarte limpede diferența dintre cele două căi de urmat în viață: “Cel necăsătorit se îngrijește de cele ale Domnului, cum să placă Domnului. Cel ce s-a căsătorit se îngrijește de cele ale lumii, cum să placă femeii. Și este împărțire: și femeia nemăritată și fecioara poartă de grijă de cele ale Domnului, ca să fie sfântă și cu trupul și cu duhul. Iar cea care s-a măritat poartă de grijă de cele ale lumii, cum să placă bărbatului” (I Corinteni 7:32-34). (continuare în pag. 5)

(continuare din pag. 4)

Căsătoria reprezintă unirea celor doi pentru a urma Lui Hristos, în scopul desăvârșirii și dobândirii mântuirii. “De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa și vor fi amândoi un trup” (Facerea, 2:24). Omul a fost creat să viețuiască doar sub harul Lui Dumnezeu. Trebuie să urmăm poruncilor evanghelice pentru că păcatul alungă harul și să încercăm să căutăm mereu pe Domnul și să-i aflăm voia: “Domnul iubește pe toți oamenii, dar încă mai mult, îl iubește pe cel care îl caută. Pre cei ce Mă caută Îi iubesc, zice Domnul și cei ce mă caută vor afla har” (Sfântul Siluan Athonitul). Viața de familie trebuie să fie una de sfințenie. Nu întâmplător, familia creștină mai este numită Biserica din casă.

Căsătoria nu este doar un mare eveniment social. Este mai mult decât atât, este o mare taină. Jumătatea nu se găsește prin anunțurile matrimoniale și nici prin internet. Din acest motiv se și spune că relațiile stabilite doar pe cale virtuală nu sunt firești, dezumanizează și determină oamenii să spună lucruri pe care în mod firesc nu ar fi avut curaj să le rostească în viața reală. Astfel se construiește o anumită imagine despre celălalt, imagine care poate fi mult diferită de realitate. În discuția față către față cu o persoană, limbajul nonverbal transmite foarte mult. Și apoi, pe lângă

limbajul nonverbal, ochii sunt oglinda sufletului și ei ne spun foarte multe despre celălalt.

Rugăciunea reprezintă singura noastră formă de comunicare directă cu Dumnezeu și din acest motiv ar trebui să o iubim mult. Cel care a ales viața de familie, să ceară Domnului în rugăciune să-i dăruiască o soție sau un soț pe inima sa, alături de care să fie împreună lucrători la mântuire.

Cu siguranță, acesta este un mare dar pe care, odată dobândit, trebuie să știm să-l prețuim: “Cel ce găsește o femeie bună află un lucru de mare preț și dobândește dar de la Dumnezeu” (Pildele lui Solomon 18:22). “O casă și o avere sunt moștenire de la părinți, iar o femeie înțeleaptă este un dar de la Dumnezeu” (Pildele lui Solomon 19:14).

Pentru întemeierea unei familii plăcute Domnului, o deosebită importanță are educația, primită de acasă. O bună educație creștină acordată copiilor încă din primii ani ai vieții constituie piatra de temelie pentru conturarea caracterului lor ulterior.

(continuare în pag. 6)

(continuare din pag. 5)

Această educație poate fi considerată și un punct de referință la anii maturității. Părintele Teofil Pârâian spunea: dați-mi mame creștine și vom avea o lume mai bună. Este un mare efort pentru fiecare dintre noi să ducă o viață creștină, plăcută Domnului, înfruntând ispitele veacului. Totuși, mare este cununa acestei nevoințe și mai mult, ea este veșnică: "Căci socotesc că pătimirile vremii de acum nu sunt vrednice de mărirea care ni se va descoperi" (Romani 8:18).

Prin urmare, iubește cu desăvârșire cine își materializează iubirea prin căsătorie. Pentru a putea construi ceva durabil trebuie să ai o temelie solidă. Așadar, căsătoria realizată între două persoane care se iubesc și care și-au păstrat curăția trupească are o temelie puternică și este binecuvântată de Biserică.

Nicoleta Bolea, pentru Catehetica.ro

Avorturile sunt un păcat infricoșător

Părinte, o oarecare femeie de patruzeci de ani, care are copii mari, este însărcinată în luna a treia. Bărbatul ei o amenință că va divorța dacă nu face avort.

Dacă va face avort, vor plăti ceilalți copii cu boli și accidente. Astăzi părinții își omoară copiii prin avorturi și nu au

binecuvântarea lui Dumnezeu. Mai demult dacă se năștea un copil bolnav, îl botezau, iar dacă murea, pleca îngeraș. Dar părinții aceleia rămâneau cu alți copii sănătoși și astfel aveau binecuvântarea lui Dumnezeu. Astăzi, însă, părinții își omoară copiii sănătoși cu avorturile și țin în viață pe cei bolnăvicioși. Apoi aleargă în Anglia și America să-i vindece. Iar acești copii dacă vor trăi, vor face familie și poate să dea naștere la alți copii bolnavi. În timp ce, dacă ar fi făcut și alți copii, nu ar fi alergat atât de mult pentru unul, pentru cel bolnav, și nu s-ar fi mâhnit atât de mult dacă ar fi murit, căci ar fi plecat îngeraș de aici.

(continuare în pag. 6)

Părinte, am citit undeva că în fiecare an, în întreaga lume, se fac cinci milioane de avorturi și două sute de mii de femei mor din cauza întreprerilor de sarcină pe care le fac.

Îi omoară pe copii, pentru că, așa cum spun ei, dacă se va înmulți lumea, oamenii nu se vor putea întreține și nu vor avea ce să mănânce. Există atâtea suprafețe necultivate, atâtea păduri, care, în puțină vreme, cu mijloacele care există astăzi, ar putea să le facă, de pildă, plantații de măslina, și să le dea celor ce nu au proprietăți.

(continuare în pag. 7)

(continuare din pag. 6)

Ei spun că nu taie copaci, deoarece nu va mai exista apoi oxigen, însă măslinii tot copaci sunt. În America ard grâul, iar în Grecia aruncă fructele în gropi de gunoi, în timp ce în Africa oamenii mor de foame. Atunci când în Etiopia mureau oamenii de foame pentru că era mare secetă, i-am spus unui oarecare cunoscut, care era armator și ajuta în astfel de cazuri, să meargă la o astfel de groapă de gunoi, să-i roage să-l lase să încarce un vapor de fructe și să-l ducă acolo în dar. Însă sub nici un chip nu i-au dat voie.

Câte mii de embrioni mor în fiecare zi!

Avortul este un păcat înfricoșător.

Este oucidere, și încă una mare, căci copiii mor nebotezați. Părinții trebuie să înțeleagă că viața începe în clipa zămislirii.

Într-o noapte, Dumnezeu a îngăduit să văd o înfricoșătoare vedenie, care mi-a arătat care este soarta acelor copii.

Era în noaptea spre Marțea Luminată. Aprinsesem două lumânări în două tinichele, așa cum obișnuiesc să fac chiar și atunci când dorm, pentru cei ce suferă sufletește și trupește, vii și morți. La ora douăsprezece, în miezul nopții, în timp ce rosteam rugăciunea lui Iisus, văd un ogor mare, înconjurat cu un gard de zid, semănat cu grâu care abia începuse să crească. Eu stăteam în afara ogorului și aprindeam lumânări pentru cei morți, pe care le lipeam de

zidul împrejmuitor. În partea stângă era un teren viran, plin de stânci și văgăuni, care se mișcau mereu din pricina unui vuiet puternic alcătuit din mii de țipete sfâșietoare, care-ți rupeau inima. Chiar și cel mai împietrit om s-ar fi umilit, dacă le-ar fi auzit. În timp ce sufeream din pricina acelor țipete sfâșietoare și mă întrebam de unde provin și ce înseamnă toate acestea pe care le vedeam, am auzit o voce spunându-mi: „Ogorul cu grâu, care încă nu a dat în spic, este cimitirul cu sufletele morților care vor învia. Iar în locul care se cutremură de țipetele sfâșietoare, se află sufletele copiilor care au fost omorâți prin avorturi”. După această vedenie mi-a fost cu neputință să-mi revin multă vreme, din pricina marei dureri ce am simțit-o pentru sufletele acelor copii. Nu am putut nici măcar să mă odihnesc după aceea, cu toate că eram istovit de oboseală.

Părinte, se poate face ceva pentru a se abroga legea cu privire la avorturi?

Se poate, dar trebuie să se miște puțin guvernul, Biserica, etc., astfel încât lumea să fie informată despre consecințele ce le va avea subnatalitatea. Preoții să explice lumii că legea pentru avorturi este împotriva poruncilor evanghelice. La fel și medicii să vorbească despre pericolele prin care trece femeia care face avort.

Vezi, europenii au avut noblețea și au lăsat-o moștenire copiilor lor.

(continuare în pag. 8)

(continuare din pag. 7)

Noi am avut frica de Dumnezeu, dar am pierdut-o și nu am lăsat-o moștenire generației următoare, de aceea acum legiferăm avorturile, căsătoria civilă, etc. Atunci când un om încalcă o poruncă a Evangheliei, responsabil este numai el. Dar când un lucru care se opune poruncilor evanghelice se face din partea statului, atunci vine urgia lui Dumnezeu peste tot neamul ca să se îndrepte.

*Interviu cu Sfântul Paisie Aghioritul
Muntele Athos*

Un medicament miraculos împotriva stresului

Dacă vom reacționa la amărăciunile vieții pe dos de cum povățuiește Apostolul, fără smerenie și rugăciune, singuri vom crea terenul propice pentru stresuri. Bineînțeles, smerenia nu înseamnă pasivitate, capitulare. Dimpotrivă, ea presupune activitate lăuntrică: pocăință, înțelegere a situației, apreciere a valorilor și întoarcere către Dumnezeu cerând ajutor. Fără aceasta va fi mult mai greu să rezistăm stresului și mult mai ușor să ne pierdem echilibrul sufletesc.

Din viața Apostolului Pavel se știe câte greutăți a avut acesta de înfruntat. „În fiecare zi mor”, spunea el despre sine (I Corinteni 15, 31). Bătăi, naufragii, atacuri ale tâlharilor, clevetiri, invidie, frig, foame, sete iată o listă departe de a fi completă a necazurilor Apostolului (II

Corinteni 11, 23-32). Și totuși, Dumnezeu îl mângâia tot mai mult pe alesul său, pe măsură ce creșteau și suferințele lui (II Corinteni 1, 4-5). Asupra Apostolului Pavel s-au împlinit cuvintele Psalmistului: „După mulțimea durerilor mele în inima mea, mângâierile Tale au veselit sufletul meu” (Psalmi 93, 19).

„Pace să aveți între voi... fiți îndelung răbdători către toți... să nu răsplătească cineva rău pentru rău, ci pururea cele bune să urmați unul față de altul și față de toți. Pururea bucurați-vă. Neîncetat rugați-vă. Pentru toate mulțumiți... de tot felul de lucru rău să vă feriți” (I Tesaloniceni 5, 13-22).

Această povață mântuitoare de suflet este un medicament minunat împotriva stresului.

Iar dacă vom reacționa la amărăciunile vieții pe dos de cum povățuiește Apostolul, fără smerenie și rugăciune, singuri vom crea terenul propice pentru stresuri.

Bineînțeles, smerenia nu înseamnă pasivitate, capitulare. Dimpotrivă, ea presupune activitate lăuntrică: pocăință, înțelegere a situației, apreciere a valorilor și întoarcere către Dumnezeu, cerând ajutor. Fără aceasta va fi mult mai greu să rezistăm stresului și mult mai ușor să ne pierdem echilibrul sufletesc.

(K. V. Zorin, Păcatele părinților și bolile copiilor, Editura Sophia, București, 2007, p. 98)

Rugăciune către Născătoarea de Dumnezeu

Împărăteasa mea preabună și nădejdea mea, Născătoare de Dumnezeu, primitoarea străinilor și ajutătoarea săracilor, bucuria celor mârniți, acoperitoarea necăjiților, vezi-mi nevoia, vezi-mi necazul; ajută-mă ca pe un neputincios, hrănește-mă ca pe un străin. Necazul meu îl știi: dezleagă-l precum vrei, că nu am alt ajutor în afară de tine, nici altă folositoare grabnică, nici altă mângâietoare bună în afară de tine, Maica lui Dumnezeu, ca să mă păzești și să mă acoperi în vecii vecilor. Amin.

Despre lumânare

Ce semnificații au lumânările?

Lumânarea este un simbol. Ea simbolizează lumina adevărului și sfințeniei, care este Iisus Hristos Dumnezeuul nostru, și asemenea Lui trebuie să fie și viața creștină. Lumânarea este simbolul vieții veșnice pe care ne-o dorim după moarte în lumina dumnezeiască, sau altfel spus este icoana luminii Domnului nostru Iisus Hristos.

Lumânarea este o jertfa adusă lui Dumnezeu și de aceea ea trebuie să fie din ceară curată. Lumânarea de ceară

curată este mai luminoasă și mai igienică întrucât nu produce fum. După împrejurările în care este folosită în cult, lumânarea are diferite semnificații. Lumânarea care se aprinde la citirea Evangheliei înseamnă lumina adevărului evanghelic care a străbătut întunericul necredinței în care trăiau popoarele dinainte de venirea lui Hristos.

Lumânările sunt nelipsite de la marile slujbe-evenimente din viața omului: botez, cununie, moarte.

La botez, lumânările se aprind pentru luminarea sufletului celui botezat care vine de la întuneric la lumină și prin botez se face fiu al luminii lui Hristos.

(continuare în pag. 10)

(continuare din pag. 9)

La cununie, preotul aprinde cele două lumânări mari pe care le țin nașii în spatele mirilor ce se logodesc și se cunună, ca ele să lumineze calea vieții și ca încredințare că își vor ține legământul de a fi uniți toată viața.

La moarte, lumânarea este lumina care se pune în mâna mortului, când acesta își dă duhul, spre a-i fi călăuză pe drumul de veci. Lumânările se aprind și atunci când credinciosul se împărtășește la Altar; el ține o lumânare în mână și după ce a primit Sfânta împărtășanie, o pune în sfeșnic. Prin aceasta credinciosul mărturisește că este fiu al luminii lui Hristos.

Lumânarea și lumina în general

În cultul Vechiului Testament lumina este un prinos adus Domnului Dumnezeu. Preotul Aaron arde tămâie și aprinde în fiecare seară candelile în fața chivotului Legii Sfinte: „Când va aprinde Aaron seara, candelile, iar va arde miresme. Această tămâiere neîntreruptă se va face pururea înaintea Domnului, din neam în neam" (Levitic 30:8).

Însuși Dumnezeu poruncește să ardă lumina pe altarul său: «Și a grăit Domnul cu Moise și a zis: „Poruncește fiilor lui Israel să-ti aducă untdelemn de măslina, curat și limpede, pentru candelile, ca să ardă sfeșnicul neconținut"» (Levitic 24:1-2).

În vremea persecuțiilor, spre a fi apărați, creștinii se strângeau la rugăciuni și slujbe în catacombe, pe care le luminau cu lumânări. După ce s-a dat libertate Bisericii, începând din secolul 4, lumânările au continuat a fi folosite, dar, de la rolul lor anterior de strictă necesitate, ele încep să aibă acum și un caracter simbolic, fiind folosite atât la Sfânta Euharistie, cât și la slujbele funebre, la sărbătorile sfinților, la cinstirea relicvelor sfinte ș.a.m.d.

Lumina adusă ca prinos lui Dumnezeu este arderea lumânării și untdelemnului din candelă. Ele sunt aprinse de credincioși și preot, ca parte constitutivă a cultului și ca expresie a unei necesități religioase subiective.

(continuare în pag. 11)

(continuare din pag. 10)

Aprinzând o lumânare în Sfânta Biserică, credinciosul se roagă lui Dumnezeu, îi mulțumește pentru marea Lui bunătate și ocrotire și dă expresie credinței lui în Dumnezeu. Ea este un mijloc de legătură între om și Dumnezeu, este „punctul de trecere dintre cele două lumi: divină și umană” (Berdiaev).

Lumina lumânărilor ca și mireasma tămâiei este o expresia credinței în viața viitoare și a legăturii cu cei morți. Această credință o ilustrează poetul nostru George Coșbuc în poemul „Moartea lui Fulger”. Eroului mort i se pune în mâinile strânse pe piept o lumânare aprinsă, fiindcă, după datină, lumina ei îi va fi călăuză în întunericul din împărăția lumii de dincolo.

Lumina este un simbol al bucuriei împărtășirii din lumina divină: „Că la Tine este izvorul vieții, întru lumina Ta vom vedea lumină” (Psalm35:2). Lumina este un atribut al divinității și totodată o condiție a vieții.

Mântuitorul este vestit de prooroci ca o lumină ce va risipi întunericul răului și al necredinței: „Poporul care locuia întru întuneric va vedea lumină mare și voi cei ce locuiți în latura umbrei morții lumină va străluci peste voi”(Isaia 9:1); „Luminează-te, luminează-te, Ierusalime, că vine lumina ta, și slava Domnului peste tine a răsărit” (Isaia 60:1). Mântuitorul însuși se numește pe Sine lumină: „Eu, Lumină am venit în

lume, ca tot cel ce crede în Mine să nu rămână în întuneric” (Ioan 12:46).

Lumânările sunt așezate în sfeșnice. Acestea au unul sau mai multe brațe, fiecare cu simbolismul lor. Sfeșnicul cu un braț ce poartă o lumină mare (primikirion) simbolizează unitatea Sfintei Treimi. Sfeșnicul cu două brațe (dikirion) semnifică prin cele două lumânări, cele două naturi ale lui Hristos (om adevărat și Dumnezeu adevărat).

Sfeșnicul cu trei lumânări (trikirion) este simbolul Sfintei Treimi. Sfeșnicele cu șapte lumânări închipuie cele șapte daruri ale Duhului Sfânt. Sfeșnicul cu douăsprezece lumânări închipuie ceata celor doisprezece Sfinți Apostoli. Piciorul sfeșnicului este și el un simbol.

(continuare în pag. 12)

(continuare din pag. 11)

Unele au forma unei coloane, simbolizând stâlpul de foc care i-a condus pe evrei atunci când au fugit din Egipt. Altele au forma rugului celui nears în foc, în care Dumnezeu s-a arătat lui Moise.

Sfântul Simeon al Tesalonicului arată semnificația luminilor din Sfânta Biserică comparându-le cu stelele, iar despre policandru cel mare din mijlocul Bisericii, în formă de cerc cu lumini, spune că închipuie „tăria cerului și planetele”. În timpul sfintelor slujbe și la Sfânta Liturghie se aprind sfeșnice.

La Proscomidiar se aprind Sfeșnice cu o lumânare. Pe Sfânta Masă se așază două sau trei sfeșnice cu una sau mai multe lumânări. În dreptul icoanelor împărătești, pe soleie, stau sfeșnicele mari împărătești în care ard una sau mai multe lumânări, în timpul Liturghiei. De ce mergem cu lumânarea aprinsă când ne împărtășim?

„Domnul este lumina mea și mântuirea mea...” (Psalm26).

Lumânarea aprinsă exprimă credința neabătută în Hristos a creștinului care se împărtășește. Cât este de adevărată flacăra care arde real! Înainte era rece acum arde, este ceva ce nu exista înainte și acum s-a

înființat. Flacăra lumânării reprezintă chipul inimii noastre care se aprinde, iarăși și iarăși, prin Sfânta împărtășanie.

Trebuie să înțelegem că este nevoie să ținem lumânarea, vie, ca jertfă a unui angajament, acela că îl vom urma pe Hristos, întocmai cum L-a urmat El pe Tatăl. Când aprindem lumânarea exprimăm faptul că ne ducem să ne întâlnim cu ceva real, ceva ce n-a mai fost până în clipa de față și acum vrem să fie. Vrem ca inima noastră să fie o ardere luminoasă.

(continuare în pag. 13)

(continuare din pag. 12)

. Dacă ne împărtășim mergem cu lumânarea aprinsă, pentru a arăta că inimile noastre trebuie să fie ca focul. Când punem mâna pe lumânarea aprinsă ne arde. Așa se întâmplă și cu inima noastră: în ea lucrează tainic Hristos cu duhul dragostei lui.

Rostul lumânării este să ardă... rostul omului este să se roage...

Toată lumea știe cum arată o lumânare. E subțire, firavă, înăltuță cu trupul de ceară. Rostul lumânării este să ardă și să lumineze. De aceea cel mai important lucru pentru o lumânare este ca ea să fie aprinsă. Sufletul omului este asemănător unei lumânări. Lumina lui este rugăciunea. Sufletul care se roagă este ca o lumânare aprinsă.

O lumânare stinsă este o lumânare moartă. Ea nu arde pentru că trebuie să ardă, nu arde din obligație, ci pentru că altfel nu are viață. Un suflet care nu se roagă este ca o lumânare stinsă. Este un suflet fără viață. Ca să trăiască trebuie să ardă, precum lumânarea. Sufletul nu poate să fie viu decât rugându-se. La acest lucru se referă versetul biblic: „Știi faptele tale, că ai nume, că trăiești, dar ești mort” (Apocalipsa 3:1). El nu se roagă pentru că așa trebuie, nu socotește rugăciunea ca pe o corvoadă, ca pe o datorie apăsătoare. El se roagă pentru că altfel mi poate trăi.

Lumânarea luminează în tăcere, fără

să facă zgomot, fără să atragă atenția. Cu cât luminează mai mult, cu atât se micșorează mai mult pe sine. Nu se înalță ci se face tot mai mică. La fel, cel care se roagă o face în taină și în smerenie. Cu cât faptele lui sunt mai de cinste cu atât se smerește mai mult. Cu cât se apropie de Dumnezeu prin rugăciune, cu atât se vede pe sine tot mai mic și mai neînsemnat.

O lumânare aprinsă răspândește căldură și lumină în jurul ei. Ea nu arde pentru sine, ci întotdeauna și pentru ceilalți. Din flacăra ei se pot aprinde și alte lumânări, fără ca lumina ei să se împuțineze. Ba chiar în acel loc se face mai multă lumină. La fel se întâmplă și cu cel care se roagă, și care se roagă și pentru cei apropiați, nu doar pentru sine.

Sfinții

(continuare în pag. 14)

(continuare din pag.13)

. Părinți se rugau pentru toți oamenii, pentru mântuirea întregii lumi. Lumina sufletului celui care se roagă îndeamnă tainic și alte suflete la rugăciune. Când mai multe suflete se aprind laolaltă, în acel loc lumina nu se risipește, ci se înmulțește. Întotdeauna o lumânare moare arzând după ce și-a topit tot trupul și și-a înălțat flacăra la cer. Asemenea și pe oameni, sfârșitul vieții ar trebui să-i găsească în rugăciune.

Cea mai frumoasă moarte este moartea unei lumânări. Ea moare după ce a topit în sine tot ce a fost pământesc și a devenit în Întregime lumină. Ce minunat ar fi să Învățăm să murim ca o lumânare!

Lumânarea ne însoțește pretutindeni, fiind aproape de noi în cele mai importante clipe din viață: la Botez, de ziua noastră, când ne împărtășim, la Sfintele Paști, la nuntă, la înmormântare, lumânarea este nelipsită. Parcă ar vrea să ne spună: „Nu uitați de rugăciune!”

sursa: www.otodoxia.md

- Bilunar se desfășoară cateheză la Biserica Sfinții Trei Ierarhi Bacău. (În 30.06.2015 părintele Aurel a prezentat tema “Veșmintele preoțești”).

- 9 10 iulie 2015 pelerinaj la mormântul Preotului Arsenie Boca. (Au mai fost vizitate: mănăstirea Recea Tg. Mureș (foto) ; mănăstirea Sf. Dimitri Sighișoara).

Calendar de evenimente

- 19.06.2015 participarea credincioșilor din parohia Sfinții Trei Ierarhi Bacău la rugăciunile din cadrul Tainei Sfântului Maslu de la mănăstirea Acoperământul Maicii Domnului - Valea Budului;

Despre YOGA

Interviu cu parintele Arsenie

Papacioc

- Practica yoga este acceptată de Biserică?

- Nu vă mai înșelați și cu yoga, dragii mei, Biserica o consideră erezie.

A venit cineva la mine și a început să vorbească despre yoga și i-am spus:

"Dar cine vă oprește să faceți metanii, care este o mișcare completă a organismului. S-au văzut creștini deasupra pământului ridicăți, cu o forță împotriva gravitației de-ți stă mintea în loc. Îți ajută harul lui Dumnezeu, pe care ei nu contează. Ei își dezvoltă mușchii... și în numele cărei religii fac ei acestea? Unde vrei să ajungi cu trezirea tuturor fibrelor trupului?"

Eu, dacă fac metanii, fac în numele unei religii, vreau să ajung la mântuire. Pentru asta mă prosternez: "Doamne, iartă-mă!"

Și, între timp, el a început să vorbească și despre Buda, la care eu i-am răspuns că "Budismul este o religie morală, dar nu mântuitoare!" Eu i-am spus limpede cuvintele Mântuitorului: Cine nu adună cu Mine, risipește! Cine nu se va boteza în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, nu se va mântui! Hristos a spus "Eu sunt Cel ce sunt".

M-a întrebat o altă "doamnă", o profesoară - îmi venea să-i dau și câteva palme, atât de mult m-a supărat!

"Numai două vorbe, numai două vorbe!" - să-mi spună. Și zice: "Mântuitorul n-a apărut de la vârsta copilăriei până la propovăduire, a fost în India". "Cum să se ducă în India, doamnă, că era Dumnezeu! Trebuia să învețe de la indieni, El, Care a creat pe indieni? Era Dumnezeu, doamnă, ce tot mai întrebî?" Ce să mai înveți de la budiști, când Dumnezeu a zis Eu sunt Cel ce sunt?"

Extras din cartea "Ne vorbește Parintele Arsenie"

Sursa:

<http://www.sfaturiortodoxe.ro/yoga/arsenie-yoga.htm>

Mic dicționar religios

Amin (folosit ca formulă de încheiere a rugăciunilor) Adevărat! așa să fie!

Condac - Cântec bisericesc scurt prin care se aduc laude unui sfânt sau se arată însemnătatea unei sărbători conform dexionline.ro

Rugăciunea lui Iisus

Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul.

-//-

Pentru îmbunătățirea calității conținutului acestei publicații vă rugăm să vă exprimați opinia astfel:

1. Ce vă place din conținut (enumerați pe scurt motivele);
2. Ce nu vă place din conținut (enumerați detaliat motivele);
3. Ce teme ați dori să fie prezentate

Din acest număr:

- Schimbarea la față a Domnului - pag. 1
- Adormirea Maicii Domnului - pag. 2, 3
- Diferența dintre căsătorie și concubinaj - pag. 3, 4, 5, 6
- Avorturile sunt un păcat înfricoșător - pag. 6, 7, 8
- Un medicament miraculos împotriva stresului - pag. 8
- Rugăciune către Născătoarea de Dumnezeu - pag. 9
- Despre lumânare - pag. 9, 10, 11, 12, 13, 14
- Calendar de evenimente - pag. 14
- Despre Yoga - pag. 15
- Mic dicționar religios - pag. 16
- Rugăciunea lui Iisus - pag. 16
- Pentru îmbunătățirea calității acestei publicații - pag. 16
- Din acest număr - pag. 16

în Foaia parohială;

4. Orice opinie care considerați că ar putea contribui la îmbunătățirea calității materialelor publicate.

Puteți scrie aceasta: pe e-mail la adresa danimunte@gmail.com sau pe o foaie de hârtie pe care să o lăsați la doamna de la lumânări.